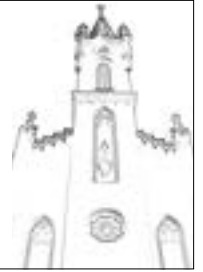

Regina Krónika

reginamundiplebania.hu
facebook.com/regmun14

A Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja
XVII. évfolyam 3. szám 2016. március 6.

Felragyogott Istennek hatalmas szeretete

Húsvétvasárnap. Mindig is izgatott a kérdés: Hogyan érint engem Isten legnagyobb tette, Jézus Krisztus feltámasztása? Mi módon, hogyan lesz áttöltve belém az ő romolhatatlan élete? Hogyan lehet egy különálló személy, egy individuum az én új életem alapja? Hogyan vagyunk összekötve? Milyen elektromos hálózattal? Milyen csőrendszerrel?

Szent Pálnál találtam meg a feleletet: „Ádám, az első ember, élő lényé lett, az utolsó Ádám pedig éltető lélekké.” (1Kor 15,45) A föltámadt Krisztus „éltető lélekké”, vagyis Szentlelket közlővé lett: ez a „természete” számunkra. Így Isten legnagyobb újdonsága, amivel meglep, hogy Fiának Lelkét elküldötte a szívembe a hit és a keresztség által. Add, Uram, Istenem, mennyei Atyám, hogy ez a valóság felforgassa életemet, úgy járja át, mint kovász a legkisebb részéig!

Jézus föltámasztásában különösen kiemelném a galileai húsvétot. A tanítványok lelkére köti – már az utolsó vacsora termében -: „Menjete Galileába!” Az asszonyoknak megjelenik az angyal azzal a hírrel, hogy Jézus föltámadt, és hogy menjenek Galileába. Jézus találkozik megrendült asszonyokkal, és azt mondja: „Mondjátok meg tanítványaimnak, menjenek Galileába!”

Miért? Mert az volt a szeretet első találkozási helye. Az volt az az új anyaméh, ahol nem egy édesanya, hanem Isten szerette az embert, és hívta meg.

Csodálatos még az is, hogy a galileai jelenésekben és a többiben is nagyon vigyáz az Úr Jézus, nehogy színében elváltozzék, nehogy ragyogjon, mint ahogy a Lourdes-ban megjelent Istenszülő – először mindig megjelent egy fény, a fényben az Istenszülő Szent Szűz...

Nem! Jézus teljesen hétköznapi. Attól félne, nehogy azt gondoljátok, hogy most már túlvagyok mindenem – úgy mond –, és már nem érdekel a galileai tenger, a virágok, Péter, János, Jakab, a többi, hogy valami hatalmas elszakadás a húsvét.

Nem! Itt Galileában megtanulják, hogy Isten földi színeiben ott van velünk, meghív reggelizni, segíti Pétert, hogy szeretetének leragadásaiban eljusson a hitvallásig, hogy „Uram, te mindent tudsz...”, és hogy így az Úr Jézusba vesse szívének horgonyát, ne pedig abba, hogy ő szereti Jézust, hanem abba, hogy Jézus szereti őt.

Talán mindenkinek megvan a maga Galileája. Az egyik egyházközségnek azt mondja a feltámadt Úr a Jelenések könyvében: „Elhagytad első szeretetedet. Térj vissza oda!”

Ez az igazi húsvét-ünnep. Fölragyogott Istennek a halálunkat, rothadásunkat, szégyenünket, a világtörténelem minden bűnét beburkoló, hatalmas

szeretete, amely Krisztus Jézusban van. Ámen.

*Barsi Balázs Breviárium,
Kecskemét, 2015. (Konferenciabeszéd 2014
feketevasárnapján)*

Dsida Jenő Egyszerű vers a kegyelemről

Csodákat próbáltam:
arannyal, ezüsttel
hívtam a népeket,
jöjjenek énhozzám!
Hiába, hiába,
az arany nem kellett,
az ezüst nem kellett,
nem jöttek énhozzám.

Elmondtam naponta
tíz hegyibeszédet,
gyönyörű szavakat,
igéző szavakat,
hiába, hiába:
egy fül sem fülelte,
egy szív sem szívelte
a hegyibeszédet.

Tüzet is akartam
rakni az erdőben:
nyulacska ne fázzék,
őzike ne fázzék, -
hiába, hiába!
Gyújtófám kilobbant
és a tűz nem akart
gyúlni az erdőben.

...S egyszer csak maguktól
gyúlnak az emberek,
együgyű szavamtól
sírásra fakadnak,
ránézni alig kell
s a tűz is felszökken, -
az Ur áll mögöttem.

Foto: Demény Anna

A keresztvetés ősi jel

A keresztvetés hitünk látható jele, szokása az apostoli időkből származik: „Minden munkánk kezdetén és végeztével, amikor bemegyünk a házba vagy kijövünk onnan, amikor öltözködünk, vagy idegenbe menni készülünk, a fürdőben, az asztalnál, fénygyújtáskor, mikor lefekszünk vagy leülünk pihenni, sőt bárminemű dolgunk alkalmával keresztet rajzolunk a homlokunkra.” (Tertullianus †225 k.)

Keresztvetés egy ujjal

a. A győzelem jele

Nagy Szent Bazil az apostoli hagyományra vezeti vissza keresztvetésünket. Aranyszájú Szent János ugyancsak ír erről a keresztény gyakorlatról: „A győzelem jelét mindenütt látjuk. Mély buzgalommal ábrázoljuk a templomokban, házfalakon, ajtókon, a homlokunkon és gondolatainkba véssük.”

b. Keresztvetés az őskeresztényeknél

Hogyan vetettek keresztet az első keresztények? Kicsit másként, mint ahogyan azt mi tesszük. Csak a homlokukra rajzoltak keresztet, és csak egy ujjal, mégpedig a mutatóujjukkal. Először a függőleges vonallal jelölték a homlokot, majd a vízszintessel keresztetk. Az első századok szentatyái és írói egészen Damaszkuszi Szent Jánossal bezárólag határozottan állították a kereszt homlokra rajzolását. Aranyszájú Szent János említette, hogy egykor az egész arcot keresztrel jelölték, azaz a függőleges vonalat a homloktól az orrig, a vízszinteset pedig a homlokon, vagy a szemek előtt húzták, esetleg még lejjebb. Sőt, egy sajátos kifejezést is használt: „arckeresztet rajzolni”. Az egy ujjal végzett keresztvetésre vonatkozólag mondja: „Amikor a kereszt jelét rajzolod, gondold teljes jelentésére... Nem csak az ujjal, hanem lélekből fakadóan és teljes hittel kell végezni.” Ciprusi Szent Epifániosz, Szent Jeromos, Küroszi Szent Theodoréosz, Dialogosz Szent Gergely, Krétai Szent

András, a történész Szozomen az egy ujjal végzett keresztvetésről szólnak. Jeruzsálemi Szent Cirill ujjakkal jelölt keresztet említ: „Ne szégyelld megvallani a Megfeszítettet és az ujjakkal bátran keresztet jelölni a homlokra és mindenre.”

A homlokra rajzolt kereszt a keresztények egy Istenbe vetett hitét jelképezte a pogányok sokistenhitével szemben.

c. Keresztvetés a későbbi évszázadokban

A keresztények egy ujjal végzett keresztvetésének a szokása csaknem az első hét évszázadon át tartott, időközben fokozatosan bevezetésre került a két ujjal végzett gyakorlat. A 787-es Niceai Zsinat (VII. egyetemes) Aktái említették a mutatóujjal a homlokra rajzolt keresztrel megjelölést. Krétai Szent András (†740) ugyancsak szólt erről. Sztudita Szent Tivadar (†826) pedig arról számolt be, hogy az ő idejében a keresztvetés egy ujjal történt, néha viszont több ujjal. Egyik epigrammájában írja a keresztrel: „Mindaz, aki magára rajzolja jelemet, mindegy, ha csak egy ujjal teszi, azonnal elűzi az ördögöt.” Szerbiában egészen a XV. századig megmaradt az egy ujjal végzett keresztrel megjelölés szokása.

A Latin Egyházban a keresztvetés mellett a mai napig megőrizték a szentmisében az evangélium olvasása előtt a kereszt egy ujjal rajzolását a homlokra, ajakra és a mellre.

Keresztvetés két ujjal

A két ujjal végzett keresztvetés a monofiziták eretnokségének idejében keletkezett. Ez a tévtanítás tagadta Krisztus két, isteni és emberi természetét és a Krisztusban meglévő csakis egy természetet tanította. Ezt a tanítást a Kalkedoni Zsinat (451) elítélte. A monofiziták szemében az egy ujjal végzett keresztvetés a Krisztus egy természetébe vetett hit jelképévé vált. Az igaz hit követői azonban két ujjal kezdték a kereszt jelét magukra rajzolni,

mégpedig a homlokukon és a mellükön a mutató és középső ujjal, kifejezve ezzel Krisztus két természetébe vetett hitüket. Ez a gyakorlat fokozatosan általánossá vált a görögöknél és meg is maradt a XI. század első feléig. Szent Péter, Damaszkusz püspöke (†750) ezt így összegezte: „...mert a két ujj és egy kéz a keresztre feszített Krisztus jelképe, akiben két természet egyesült”.

Keresztvetés három ujjal

Nehéz megállapítani, mikor lett három ujjal végzett keresztvetés a kettőből, ez ugyanis egy nagyon lassú, évszázadokon át tartó folyamat volt. Dokumentumok a IX. századtól kezdve szólnak világosan a három ujjal végzett keresztvetésről. Görögországban a XIII. században vált általános gyakorlattá. Valószínű, hogy a kettőről a három ujjra váltás oka a Szentháromság jelölésének a vágya volt. Nyugaton IV. Leó pápa (+855) szólt a három ujjal

végzett keresztvetésről. A XIII. században Ince pápa rendelte el a három ujjal végzendő keresztvetést, a homloktól a mellig és a jobb válltól a balig. Később nyitott tenyeret használtak, s az irány is megváltozott, balról jobbra. Az öt ujj Krisztus öt sebét jelezte.

a. Hogyan vetünk mi keresztet?

Bal kezünket a mellünkre helyezzük. Jobb kezünk első három ujját, a hüvelyk, mutató és középső ujjunkat egybeillesztjük, a gyűrűs és kisujjunkat pedig a tenyerünkbe visszahajtjuk. Az első három ujjunkat a homlokunkhoz emeljük, majd a mellünk alá visszük, azután a jobb és végül a bal vállunkat érintjük meg ezt mondva. „Az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek nevében. Amen.” A római katolikusok először a bal, aztán a jobb vállukat érintik meg.

b. A három ujjal végzett keresztvetés jelképrendszere

Keresztvetésünkkel kifejezzük hitünket mindabban, amit Krisztus tanított és értünk tett. Három ujjunk egybeillesztésével a Szentháromságba vetett hitünket mutatjuk. A tenyerünkbe hajtott két ujjunkkal a földre szállt Isten Fiába, istenségét el nem törülő emberiségébe, azaz a benne egyesült mindkét, isteni és emberi természetébe vetett hitünket fejezzük ki. A homlok, mell és vállak érintése azon hitünk kifejezése, hogy a Szentháromságban egy Isten megszentelte értelmünket, érzéseinket, vágyainkat és cselekedeteinket. Végül keresztvetésünkkel azt is kifejezzük, hogy Isten megszentelte lelkünket és kereszthalálával megváltott minket.

Megérintjük a homlokunkat, mellünket és mindkét vállunkat, mert a homlok az értelmünk helye, a mell a szívét jelölve az érzéseinket, vágyainkat és szeretetünket jelképezi, a vállak pedig az erőt jelentik. A keresztvetéssel így megszenteljük testünk főbb részeit.

Ez a keresztvetés jelképrendszere, akár egy ujjal, kettővel vagy hárommal végezzük is. Ez a szent mozdulat hitünk látható jele, annak alapigazságait tartalmazza önmagában. Megváltásunk és üdvösségünk jelképe.

Forrás: www.talita.hu/2015.február

A BÖJT HATÁSA A LELKÜNKRE

1. Megtanítja az embert az őszinte szeretetre,
2. Megtisztítja gondolatainkat – vágyainkat,
3. Az ember lelkiismeretét éberré és erőssé teszi,
4. Az embert türelemre és önzetlenségre neveli,
5. Távol tartja a gonoszt, szabaddá tesz, erősödik a hitünk
6. Ez egy igazi lecke mérsékletességből és akaratból.
7. Istenre irányítja figyelmünket, megszabadít bálványainktól
8. Általa lehetőségünk nyílik megajándékozni Istent
9. Eljut a belső békére a lélek

EGYHÁZKÖZSÉGI ZARÁNDOKÚT ÉRDÉLYBE

Időpont: 2016. április 25-től 30-ig (6 nap, 5 éjszaka).

Lelkivezető: László Dezső plébános atya

Útvonal:

Veszprém – Szeged – Kiszombor – Temesvár – Arad – Máriaradna – Déva – Vajdahunyad – Gyulafehérvár – Nagyszeben – Medgyes – Segesvár – Székelyudvarhely – Csíkszereda – Csíksomlyó – Gyergyószentmiklós – Gyilkos-tó – Békás-szoros – Libán-tető – Zetelaka – Székelyudvarhely – Szejkefürdő – Farkaslaka – Korond – Parajd – Szováta – Marosvásárhely – Torda – Kolozsvár – Körösfő – Bánffyhunad – Királyhágó – Nagyvárad – Budapest – Veszprém.

Elhelyezés: 5 éjszaka 3*-os szállodákban,
2 ágyas zuhanyozó/WC-s szobákban.

Ellátás: félpanzió.

Részvételi díj:- minimum 35 fő esetén - 89.300 Ft/fő.

Utazás: légkondicionált autóbusszal

Jelentkezni lehet befizetéssel, az Anna Tourist-nál, Veszprém, Rákóczi u. 5., hétfő – péntek 8:00 és 17:00 óra között.

Szeretettel várjuk kedves Testvéreink jelentkezését!

A megszentelt élet évének lezárása egyházközségünkben: a mi szerzeteseink!

A szerzetesek éve alkalmából: olyan szerzeteseket szólítottunk meg a Regina Krónikában, egyházközségünk havilapjában, akiknek volt valamilyen kapcsolatuk a Regina Mundi Egyházközséggel, vagy éppen innen indult a hivatásuk. Áprilistól októberig a következő szerzetesek életútját és szerzetesrendjét tudtuk bemutatni: Borián Elréd bencés, Kaszap Viktória CJ (angolkisasszony), Borián Tibor piarista, Ágnes nővér (Keller Mónika) kármelita, Hiba György SJ (jezsuita) és Ticz Zsuzsanna CJ (angolkisasszony).

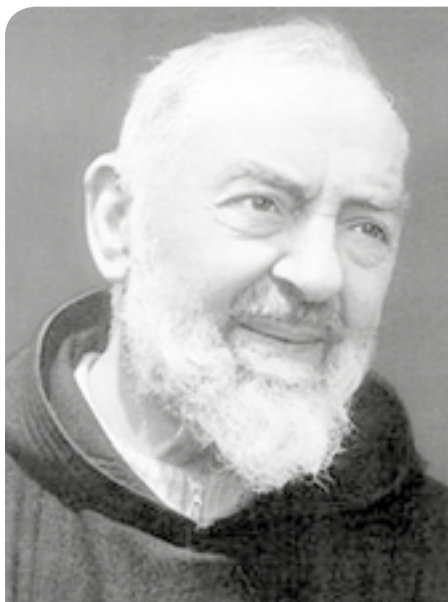
Köszönjük, hogy mindannyian készségesen és kedvesen válaszoltak a kérdéseinkre, jó érzés volt megtudni, hogy egyházközségünkben milyen jó táptalaja van a hivatások kialakulásának. Bízunk benne, hogy az ő példájuk további hivatások megszületését fogja ösztönözni.

A szerzetesekkel készített interjúkat egyházközségi honlapunkon a Regina Krónika linken lehet elolvasni a 2015. áprilisi – októberi számokban.

Demény Anna,
a Regina Krónika szerkesztője

Pio atya a mennyről

„Minden évszak megtalálható lelkünkben. Olykor a tél meddőségét, fásultságát és unalmát érzitek, majd a májusi harmatot a szent virágok illatával, aztán a meleget isteni Vőlegényünk örömeinek szeretetlángjaiban. Nem marad más hátra, csak az ősz, amely úgy tűnik, nem hoz sok gyümölcsöt. Gyakran mesélik azonban, hogy a gabonacséplés és szőlőszajtolás idején nagyobb termést kapunk, mint amelyet az aratás és a szüret ígért.

Ti azt szeretnétek, ha mindig tavasz és nyár lenne; de nem, kedves gyermekeim, a világban és a lélekben is szükség van erre a forgandóságra.

A mennyben minden a tavasz szépségében, az ősz örömeiben, a nyár sze-

retetében lesz. Ott nem lesz tél. De az önmeztagadáshoz és ezer kicsi, de szép erény gyakorlásához, amelyek épp a meddőség idején mutatkoznak meg, itt szükség van a télre.”

(Szent Pio atya)

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Tel.: 88/327-609

Szerkesztők: Demény Anna, Kreschka Miklós

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

Lapzártá: minden hónap 20-án

A kereszt, mint tükör

V alahol Európában történt. Egy kisváros katolikus hívein lassan hűvös közöny és egykedvű érdektelenség lett úrrá. Láta-tudta ezt az egyházmegye püspöke is, és egyik legbuzgóbb papját küldte oda lelkipásztornak. De már az új pap személye, buzgósa sem érdekelte az embereket. Mindjárt az első vasárnap üres templomban prédikált, és nem volt ez másképp a következőn sem. Az új plébános a hét közbeeső napjain házról házra járt és ajtóról ajtóra kopogtatott. Az egyik helyen kimért udvariasság, a másikon ellenséges hangulat fogadta, és sokan közömbösen keresztülnéztek rajta. Az egyház itt már úgyis halott, nincs már szükségünk rá, hogy újraéledjen, mondogatták itt is, ott is. Az újabb vigasztalan vasárnapot követő héten a városka helyi lapjában fekete-keretes gyászjelentés jelent meg. Szövege így hangzott: A plébános – híveivel egyetértésben – közli, hogy a helybéli Szent Ferenc egyházközség meghalt. A gyászistentiszteletet érte vasárnap délelőtt 11 órakor tartjuk. Szeretettel hívom az egyházközség területén lakókat, hogy vegyenek részt a végtisztesség megadásán. – A lapot azután megdöbbenve olvasta mindenki.

Vasárnap már fél 11-kor zsúfolásig megtelt a templom. Kérdő tekintetek néztek egymásra: mi lesz most? Mi történik itt? Ami azután valóban történt, arról az egyik helyi lakosnak, egy huszonhat éves fiatalembernek a beszámolója tájékoztat.

„Amint beléptem a templomba, mindjárt észrevettem az oltár előtti alacsony ravatalra helyezett koporsót. Egyszerű tölgyfából készült, aranyozott kereszt díszítette. A plébános 11-kor felment a szószékre. Néhány percnyi csendes imádság után felénk nézett és így szólt: az egyházközség hívei, vagy legalábbis azok, akiket annak véltem, közölték velem, és magatartásukkal is igazolták, hogy egyházközségük halott. Úgy tűnik, nincs már semmiféle remény az újjáélesztésre. Szeretném azonban véleményüket még egy utolsó próbá-

val megcáfolni vagy esetleg igazolni. Kérem, menjenek el sorjában, egymás után a koporsó mellett, vessenek pillantást a benne nyugvó halottra. Azután hagyják el a templomot a keleti kapun. Ezt követően majd én magam elvégzem a gyászszertartást. Ha azonban mégis akadna néhány, aki kifelé menet elgondolkodik, és arra a meggyőződésre jut, hogy megváltoztatja véleményét, mert úgy gondolja, egyházközségünk mégis életképes, akkor kérem őket, jöjjenek vissza az északi kapun. Ez esetben a jelenlevőkkel nem gyászmisét, hanem hálaadó istentiszteletet fogok tartani.

Ezután a pap a koporsóhoz lépett, megilletődve levette fedelét és félreállt. A menet pedig lassan megindult. A sorban az egyik utolsó – írja a tudósító – én voltam. Maradt hát elég időm, hogy elgondoljak. Ilyesmí jutott eszembe: vajon ki és mi az egyház? Kik és mik vagyunk mi, akiket hívőknek neveztek? És ki lesz majd a koporsóban? Minden bizonnyal a megfeszített Krisztus képét vagy szobrát helyezte el a plébános, hogy vele szembesítsen minket. Ilyen és hasonló gondolatok villantak fel bennem, de úgy látszik, az előttem vonulóknak is, mert láttam, hogy mindenki zavartan lépked előre. Láttam, hogy egyfajta aggodás ül ki az arcokon, félnek, amint közelednek a koporsóhoz. A látvány azonban hatott, megnyílt az északi kapu, s egyre többen tértek vissza a templomba. Végre én is ott álltam a koporsó előtt, hogy megnézzem, kit és mit találok ott. Mikor a koporsó fölé hajoltam, előbb behunytam a szemem. Amikor azután félve kinyitottam, nem az egész egyházat, nem is halott egyházközségünket, de még csak nem is a halott Krisztus képmását láttam meg, hanem egyet halott egyházközségünk tagjai közül. A koporsóba helyezett tükörben önmagamot pillantottam meg.”

(ismeretlen szerző)

Szabó Lőrinc Tavaszelőtt

Esett, az ég most is borús,
de a madarak hangosak,
pitty-pitty zeng az eresz alatt
és vi-vi és csirip-csarap
s száz más, ugráló, csivogó,
érthetetlen kínai szó,
melyet ma mégis minden ért.
Éjjel a tavasz ideért! –
s most ablakhoz csal... Az elébb
a pocsolóban a veréb
lubickolt, aztán a rigó:
első fürdeje az idén:
lent hagyja lába nyomait
s már újra fent tollászkodik
a kerítésünk tetején.
Minden hogy hízik és dagad!
Kinyitom az ablakomat
s könnyű mámorral öblit a
langyos levegő: már csupa
fűszer! ez, igen, ez a kezdet!
Légy sütkérezik a falon,
a gyér fű ágaskodva reszket
s úgy issza, issza a napot.
A másik ablakhoz futok:
ott is fény! fény! Ni, mennyi lom
a bokrok alján, rossz fazék,
seprűnyél, téglák... S szinte vad
robbanásként áttör a nap:
kék s fehér úszó szigetek
tolják szét s össze az eget,
lent tűzpiros giliszta von
csíkot a sárga homokon,
feketén tündöklük a vén
fák törzse, aranyfeketén,
s a szürke háttérből, ahol
bozót ködlik, mint zöld gomoly
borzong elő bókolvá szűz
galyaival a kerti fűz:
rajtuk már pattogzik a rügy!
Élet, új élet mindenütt,
csak én gyötrődöm... Istenem,
hogy tengek-lengek, betegen,
hitetlenül!... Csirip-csarap,
pitty-pitty... Mit mondtok, madarak?
Vi-vi-vi... Ugy-e, jobb, ha nektek
hiszek, a ti hireiteknek?
Itt a tavasz!... Kis madarak,
s titeket, ujjongó szavak,
mindenki jól ért, bárhogy ért...

Imádkozzunk az emberért!

NAGYBÖJTI LELKIGYAKORLAT

Nagyböjti lelkigyakorlat
a Regina Mundi-templomban:
március 21-től 23-ig (hétfőtől
szerdáig) az este 6 órai
szentmisék keretében.

A szentbeszédeket

Tál Zoltán

keszthelyi plébános atya tartja.
Gyóntatás a szentmisék előtt
1 órával!

NAGYHETI SZERTARTÁSOK RENDJE

Virágvasárnap (március 20.)

A 11 órai szentmisén végezzük a bar-
kaszentelést és énekeljük a passiót
Szent Lukács evangéliuma szerint.

Nagycsütörtök (március 24.)

10:00: a bazilikában krizmaszentelési
szentmise

18:00: utolsó vacsora szentmiséje, ol-
tárfosztás, virrasztás

Nagypéntek (március 25.)

15:00: keresztút, ezt követi a nagypén-
teki szertartás (passió, könyörgések,
hódolat a kereszt előtt, szentáldozás)

Nagyszombat (március 26.)

17-től 18 óráig a templom nyitva lesz,
szentsír-látogatás

Szombat este (húsvét vigiliája)

18:00: húsvéti vigília szertartása (tűz-
szentelés, húsvéti örömeinek, olvasmán-
nyok, keresztelés, szentmise, feltáma-
dási szertartás) húsvéti ételmegáldás

Húsvétvasárnap (március 27.)

9:00: szentmise

11:00: ünnepi szentmise

18:00: szentmise

Húsvéthétfő (március 28.)

(Vasárnapi miserend)

Változtasd meg...

Itt a nagyböjt, és tele vagyok feladattal. Régóta húzom-halasztom a böjtölést – énem jobbik fele éppúgy tanácsolja, mint az orvosom –, de bevallom, nem szeretek böjtölni, és nehezíti a helyzetet, hogy nem vagyok igazán hiú és hipo-chonder sem. Akkor tehát épp itt az idő, hogy ne ilyen megfontolásból, hanem valami mélyebb okból – és ne nyűglődve, hanem nagylelkűen. Ilyentájt tanácsol-ják, hogy visszafoghatjuk magunkat a tévézésben és a pletykázkodásban is, mérsékelhetjük a bamba internetezést és az okostelefon babrálását – erre lel-kesen bólogatok, mert többnyire nem ezeken a területeken vannak a komo-lyabb problémáim.

Tehát visszafogottan az étkezésben és az üvegekorsóba kimért, aranyszínű napsütéssel is. Rendben. De nem aka-rom elhinni, hogy ennyi volna csupán a böjt. Ezekre „mindössze” azért van szükség, hogy szabadabban tudjak gon-dolkodni. Például arról, hogy hányadán állok magammal: mindennapi énem miként viszonyul ahhoz az én-hez, aki-nek lennem kellene. (Azért szoktam így fogalmazni, hogy azok is értsék, akik netán már nem emlékeznek rá, mi is az a lelkiismeret-vizsgálat...)

Hogy erre a szükségesnek mutatózó „gondolatszabadságra” szert tegyünk, ki kell szabadulni a mindennapi rutinból. Abból, hogy fáradtan lerogyunk az asz-talhoz és a tévé elé, aztán „hadd jöjjön”. Ha időt szakítunk rá, és meggondoljuk, miből mennyire is van szükségünk – akkor máris értelme van a böjtünknek, mert kiemelkedtünk a rutinból, életünk öntudatlan folyását értelmes mederbe tereljük.

Mértéket – új, helyesebb méretéket – találhatunk ezer más tevékenysé-günknek is. Ha hazatérve elárasztot-tuk életünk társát munkahelyi és egyéb mindennapi apró nyavalyáinkkal, akkor ezen a téren is lehetünk visszafogottab-bak. És szokásaink mellett megvan a maga rutinja a gondoldásunknak, élet-felfogásunknak is. Ahogy elmegyünk a segítségre szoruló ember mellett az

utcán... De szűkebb környezetünkben, a folyosón, a szomszédos ajtó előtt is... A lakásban egymás mellett. Egy jó szó, egy mosoly nélkül – néha ez is jelentene valamit –, mert valahogy így szoktuk meg.

Hogyan böjtöljünk, miben fogjuk vissza magunkat? Hát ebben a rossz rutinban. Legyen az tevékenység vagy éppen tétlenség. A túlhajtott spekuláci-ókban, vagy éppen a szellemi restségben. Csináljuk egy kicsit másképp! Ha tele vagyunk optimizmussal, fogjuk vissza egy kicsit a derűlátást, hátha sikerül ész-revennünk, hogy düledezik körülöttünk (és bennünk) a világ, hogy forrósodik a talaj a lábunk alatt. Ha árasztjuk ma-gunkból a kedvetlenséget és remény-telenséget, akkor ebben törekedjünk önmérsékletre.

Csináljuk egy kicsit másképp! Ha rutinból azt mondjuk, nem tehetünk semmit önmagunk és mások – akár az ország – sorsának jobbra fordításáért, akkor lépünk ki ebből a rutinból, és nézzük meg, hátha mégis... Tehetet-lenségérzetünk mélyén hátha „csak” lustaság, figyelmetlenség és gyávaság gunnyaszt. – De a böjt lehetőség azon embertársaink számára is, akiknek ép-pen a mások sorsának átalakítása, az ország életének rendíthetetlen, tűzőn-vízen át való reformálása, felforgatása jelenti a rutint. Nekik sem ártana, ha végiggondolnák, mit is tesznek.

Nem könnyű feladat változtatni – senkinek sem. Az ember néha olyan tehetetlennek érzi magát, mint az a bi-zonyos csonka, görög szobor, az Ar-chaikus Apolló-torzó, amely a költő, Rainer Maria Rilke számára nem ke-vesebbet üzen, mint hogy „Változtasd meg élted!” – Nemrég újraolvastam a verset, aztán egy művészettörténeti al-bumban megkerestem magát a szobrot is. És visszafogott örömmel megállapít-hatom: több esélyünk van, mint olykor érezzük-gondoljuk. Mert a fejünk – a szoborral ellentétben – nekünk még a helyén van...

Kipke Tamás

Farsangi batyusbál

Élőzene, tánc, igazi farsangi hangulat jellemezte az idei bálunkat január 29-én, pénteken. Vidáman feldíszített terem és táncos lábú felnőttek, gyerekek gondoskodtak róla, hogy egy pillanatra se unatkozzon senki. A dúsan megpakott asztaloknál lehetett felfrissülni, feltöltődni energiával és beszélgetni, emberi kapcsolatokat építeni. Az igazi keresztény életörömet élhettük meg a táncban, a szórakozásban. A befolyt adományokat a templom felújítására fordítjuk.

ADÓBEVALLÁSHOZ

Magyar Katolikus Egyház technikai száma az egyházak támogatására felajánlott 1%-hoz:

0011

Egyházi alapítványok amelyeknek adónk másik 1%-át felajánlhatjuk:

19666275-1-43:

Magyar Karitás Alapítvány

18917884-1-19:

Keresztény Szülők Alapítványa
Veszprém Megyei Diákokért

19261083-1-19:

Veszprémi Szeminárium
Alapítvány

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert a keresztségben újjászülettek:
Bezenhoffer András, Bezenhoffer Adél,
Bezenhoffer Ambrus február 7-én.

...mert az örök hazába költöztek:
Kollár Jánosné sz.: Nagy Magdolna (75 éves) február 3-án, Csatári Károlyné sz.: Angelmayer Erzsébet (91 éves) február 9-én, Bujdosó Istvánné sz.: Stahl Éva (78 éves) február 19-én, Ludvai Jenőné sz.: Mazák Brigitta (76 éves) február 24-én, Geiszt János József (72 éves) február 26-án.

KARITÁSZ HIRDETÉS

Templomunkban a **nagyböjti tartós élelmiszergyűjtés** 2016. március 5-én szombaton és március 6-án vasárnap lesz. Az adományokat a kihelyezett kosarakba, ill. a mellette levő perselybe lehet betenni. A rászorulóknak nevében előre is köszönjük a kedves hívek nagylelkű támogatását!

KÉSZÜLJÜNK A SZENTMISÉRE

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
márc. 13.	Iz 43,16-21	Fil 3,8-14	Jn 8,1-11
márc. 20.	Iz 50,4-7	Fil 2,6-11	Lk 22,14-23,56
márc. 27.	ApCsel 10,34a.37-43	Kol 3,1-4 vagy 1Kor 5,6b-8	Jn 20,1-9 vagy Lk 24,13-35
márc. 28.	ApCsel 2,14.22-33	-	Mt 28,8-15
ápr. 3.	ApCsel 5,12-16	Jel 1,9-11a.12-13.17-19	Jn 20,19-31
ápr. 10.	ApCsel 5,27b-32.40b-41	Jel 5,11-14	Jn 21,1-19

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai márciusra:

Általános: Hogy a nehézségek között élő családok részesüljenek a szükséges támogatásban, és hogy a gyermekek egészséges és nyugodt körülmények között növekedhessenek.

Missziós: Hogy az egész Egyház imájának erejében a hitük miatt hátrányos megkülönböztetésben vagy üldözésben élő keresztények erősek és hűségesek maradjanak az evangéliumhoz.

Nagyböjt péntekjein este 6-kor közös keresztutat végzünk a templomban.

Böjti fegyelem: Böjt és hústól való megtartóztatás hamvazószerdán és nagypénteken (március 25-én) kötelező. E két napon a betöltött 18 éves kortól a megkezdett 60 éves korig naponta csak háromszor szabad étkezni, és csak egyszer szabad jóllakni. Húseledelt pedig a betöltött 14 éves kortól nem szabad fogyasztani. Kötelező a hústól való megtartóztatás nagyböjt péntekjein a betöltött 14 éves kortól. Az év többi péntekje egyszerű bűnbánati nap, amikor elsősorban hústól va-

ló megtartóztatással, több imádsággal, önmegtágadással, vagy egyéb jócselekedettel tehetünk eleget a bűnbánati fegyelemnek.

Húsvéti szentáldozás ideje: 2015. hamvazószerdától (február 10-től) Szentháromság vasárnapjáig (május 22-ig) tart.

Március 13., nagyböjt 5. vasárnapja. Országos gyűjtés a Szentföld javára. Kérjük a kedves hívek nagylelkű támogatását.

Március 13., Ferenc pápa megválasztásának 2. évfordulója. Imádkozzunk érte!

Március 15., nemzeti ünnepünk. Egyházi szempontból köznap, ezért a szokásos hétköznapi miserend lesz.

Március 19-én ünnepeljük Szent Józsefet, a boldogságos Szűz Mária jegyesét.

Március 19-én, 10 órakor a Szent Margit-templomban Márfi Gyula érsek atya diakónussá szenteli kedves testvérünket, **Csermely Andrást.** Kérjük

a kedves híveket, hogy imáikkal támogassák Andrást, aki szeretettel vár mindenkit a szentelési miséjére.

Március 20., Virágvasárnap.

Március 21-én, 22-én és 23-án, a Regina Mundi Plébánia **nagyböjti lelkigyakorlatos napjain, Tál Zoltán** keszthelyi plébános atya tart szentbeszédet.

Március 24. nagycsütörtök.

Március 25. nagypéntek.

Március 26. nagyszombat.

Március 27. húsvétvasárnap.

Március 28. húsvéthétfő.

Március 27-én térünk át a nyári időszámításra, az órákat egy órával előbbre állítjuk. Nyári miserend-változás nem lesz, az esti szentmisék továbbra is 18.00 órakor kezdődnek.

Április 2-án lesz **Szent II. János Pál** pápa halálának 11. évfordulója.

A Regina Krónika következő száma április 10-én jelenik meg.